

Höst-Öst, en orienteringsklassiker

Skrivet av Patrik Blidefalk

Sedan jag som H 16 hörde talas om Höst-öst har det varit ett mål att vara med. I år blev det så äntligen av. 14 dagars stressig bussresa genom tolv länder tillsammans med en massa galna orienterare kan det vara kul? Till att börja med så svarar jag utan tvekan JA! Här kommer min motivering.

Traditionsenligt startar resan från Smålandskavlen. Vi fick vänta lite eftersom Frode, en av normännen, sprang fyra sträckor själv. Halv två kom bussen, som skulle bli vårt hem i två veckor. Första stoppet blev Åhus, där fler resenärer anslöt. Skånskt ålagille var vår första fest tillsammans. Bröderna Svensson hade bjudit in oss och Ålakungen berättade inspirerat och med stor pondus om skånska åltraditioner, ålafettet, gåsafettet, skånska traditioner med mera, samtidigt som vi fick prova allt och blev underhållna. Nattens logi var sedan på båten mellan Trelleborg och Rostock.

Tävlingarna

Nu ska jag inte trötta er med en massa referat från olika tävlingar, men däremot måste man ju bara rabbla upp att vi tävlade i Tyskland, Tjeckien, Jugoslavien, Bulgarien, Turkiet, Grekland, Makedonien, Kroatien, Slovenien och slutligen Italien. Kvalitén på tävlingarna varierar, men varje dag är det alltid minst en tävling med tidtagning och resultatlista. *Grekerne* hade till exempel ingen som helst rutin, utan vi fick hjälpa dem upprätta resultatlistan och dessutom fick kartritaren (svensk) springa ut och flytta några kontroller innan start så att de skulle gå att hitta.

Tyskarna däremot hade en fin karta, ett bra arrangemang och till och med SportIdent.

I **Tjeckiska** Brno sprang vi en kul variant av cuporientering. Man möttes två och två i heat, där först i mål gick vidare.

I **Makedonien** deltog vi i Makedonska mästerskapen. Venedigs tävling är **Italiens** största med drygt 3000 startande. Serberna skulle fixa så att vi skulle få ytterligare ett land, men istället för att ordna en tävling i **Bosnien**, så fick vi ännu en i **Serbien** och blev utnyttjade i propagandasyfte. Serberna var väldigt måna om att visa hus och broar som NATO hade bombat.

Bussfest

Inte hade jag festat i en buss tidigare. Jukola i all ära, men här hade folk gjort sånghäften, det sköts champagnekorkar och champagne bjöds runt i bussen. Det var även tävling i busscrawl. Det var för mig och säkert för de flesta en helt ny gren. Två personer startar längst bak på varsinn sida och ska snabbast ta sig fram och nudda framrutan utan att använda mittgången. Alltså blir det till att crawla fram över ryggstöden. OBS, detta rekommenderas inte i en vanlig envåningsbuss, speciellt inte en SL-buss. Chauffören kan där bli lite irriterad. Vi körde alltså på övervåningen.

50 OL-länder, värt att fira

Bulgarien blev Bernts 50:e orienteringsland, så han bakade två tårter och bjöd på. Han hade förberett hemma med att göra flaggor för alla länderna och skära till tårtfat som passade till hans väska. Det var riktigt kul att se hur han snodde ihop två tårter på tio minuter innan sin start. Men med färdiga tårtbottnar, fruktcockail, grädde på sprayburk och utrullningsbara marsipanlock kan man göra mycket.

Sura gränsvakter sabbar festen

Gränspassager var ett helt äventyr ibland. Någon gång kunde det gå riktigt fort och kanske bara ta en kvart, men för det mesta tog det mer än en timme. Värst var det att komma in i Rest-Jugoslavien. Där var det ofta sura och stroppiga gränsvakter som ville visa att de var viktiga. Som tur var så förstod de inte norska, eftersom normännen satt och sjöng att de hade bombat Serbia och det har icke svenskarne. Rekordet var 2 timmar och 50 minuter. Detta gjorde att vi kom flera timmar sent till en fest med lokala bulgariska orienterare i Sofia. Det kändes trist för de hade bokat en restaurang och fixat en massa god mat och underhållning. En annan kul detalj var desinfektionsbadet som bussen fick åka igenom på väg in i Turkiet och Grekland.

Taggigt i Turkiet

Turkiet var ett nytt orienteringsland för de flesta. Vi bodde i Istanbul och sprang på en WWOP-ritad karta någon mil utanför. Skogen var verkligen fin, avlövad kuperad bokskog men ack så skräpig. Det var vad vi såg från bussfönstret i alla fall. De verkar inte ha något som helst sinne för att hålla snyggt omkring sig utan dumpade helt enkelt soporna i väggkanten i skogen. Kartan var nyritad, men vegetationen blev delvis en besvikelse. Det fanns taggiga roslianer i en del träd och ofta på marken. Alla resenärer var snart rätt sönderrivna.

Istanbul var intressant, men vi fortsatte istället vår resa mot Grekland och Saloniki.

Bussmek i Jugoslavien

På väg från Makedonien till Belgrad fick bussen punktering mitt i natten. Det var i alla fall vad vi trodde. Busschaufförerna Ronny och Seppo lyckades dock få tag på en gummiverkstad mitt i natten, som konstaterade att fälgen hade spruckit och att det därför pös ut luft hela tiden. Under detta tretimmarsstopp, lyckades vi också hitta en 18-årsfest, en nattklubb och en öppen affär.

Venedig

Ronny Hedlund och Olle Nygren anslöt till resan i elfte timmen. De plockade alltså russinet ur kakan, flög till Venedig och sprang stadsorienteringen, för att sedan ta planet hem. Venedig är ju som de flesta vet byggd med en massa kanaler som vägar. Lokaltrafiken är båtar, så på morgonen tog vi 82:an till tävlingsplatsen. Vi svenskar hade begärt tidig start och startade alla mellan tio och elva. Då hade det inte hunnit komma ut så många turister och flanörer. Över den stora huvudkanalen leder bara tre broar, så det blev många intressanta vägvalssträckor. Det blev ganska svårt att hitta rätt gränder, lite som en jättelång parkorientering i en labyrint. På min väg till Rialto-bron för tredje gången stöp jag handlöst på en gata, men lyckades rädda kartan trots att jag rutschade iväg på den. Dock visade detta sig vara värt smärtan, för språkförbistringen på sjukvården och den trevliga läkarstuderande tjejen kommer jag inte att glömma. Det var nästan så att jag hade lust att göra illa andra knät med...

Från Venedig hade vi sedan vår längsta resa, ända tillbaka till Rostock. Men med bussfest, glada, galna norrmän, 30-årsfirande och mycket sång, så gick färden riktigt bra och var till och med jättekul. Min "tvillingbror" Mats och jag blev väckta vid midnatt med födelsedagssång, konjak och bakverk.

På båten fick vi sedan orientera på internationellt vatten. Vi hade en stafett i gåorientering till havs, för visst var vi ju tvungna att ha en tävling även den sista dagen.

Slutligen var det så dags att skiljas åt hela gänget. Som mest hade vi varit 80 stycken i blandade åldrar, allt från H12:an Erik till H80:an Thure. Resan var verkligen kanonkul och det lär bli fler. Detta var WWOP:s 33:e Höst-östresa.